

Říční polobozi

„Povídky hodnotíme průběžně jak přicházejí, podle nepsaných standardů určité základní kvality. U některých povídek, kde všichni tři porotci řeknou rovnou „ano“, jsme si téměř jistí, že se objeví mezi vítěznými a tudíž i v knize. Právě díky tomu vám můžeme nabídnout ukázkou z knihy, která završí náš třetí ročník – „Říční polobozi“.

<http://kenyhovolej.cz/knihy/#featurebox>

Vesta za pět prstů

Ta holka by zasloužila nominovat na Darwinovu cenu.

Vydroš poposedával na nepohodlné židli ve výslechové místnosti kriminální policie a za poslední hodinu už po několikáté přemítal nad tím, jak mohl tak rychle z pozice hrdiny týdne klesnout na úroveň nedůvěryhodné, ne-li rovnou podezřelé osoby. Nejdřív se noviny předhánějí v oslavování jeho odvážného činu a po síti létají odkazy na amatérsky roztřesený videozáznam, na němž jako nějaký vodní polobůh vynáší ze zpěněné hřmící řeky tělo jedenadvacetileté studentky, která se málem utopila při sjíždění jezu, a najednou u jeho půjčovny lodí stojí policejní vůz a kriminalisté si ho žádají k podání vysvětlení. Neboť ta dívka údajně měla na sobě plovací vestu právě z jeho půjčovny, a přesto klesla ke dnu jako kámen. Vydroš měl ve skladu možná stovku plovacích vest, jednou věcí si však byl naprosto jistý. Tuhle konkrétní by jí nikdy nepůjčil. Tu by nepůjčil nikomu.

Pokud by měl vyjmenovat pár spolehlivých způsobů, jak přijít o život na běžné české řece, na prvním místě by nepochybně uvedl sjíždění nebezpečných jezů bez předchozího zhodnocení situace, a to zejména při větší vodě. Za nejpitomější způsob, jak sám sebe na řece sprovodit ze světa, by pak označil sjíždění nebezpečných jezů při větší vodě v ukradené vestě, která už od pohledu neměla s bezpečností nic společného. Kdyby se tam ta

holka bývala utopila, dozajista by se tímhle sebeodstraněním z lidského genofondu zasloužila o jeho podstatné vylepšení, a Darwinovu cenu by tak měla v pomyslné kapse. Ona nicméně přežila a Vydrošovi připadalo poněkud nefér, že zatímco si ta neopatrná káča klidně leží na nemocničním lůžku v umělém spánku a postupně se uzdravuje, on tady tvrdne na policejním oddělení a potí se pod nekončícím přívalem otázek. A proti veškerému zdravému úsudku se začíná cítit provinile.

Kriminalistka Rádlová, hranatá čtyřicátnice s pichlavýma očima a s odbarveným ježkem na hlavě, jíž ho po příjezdu na policii svěřili do péče, působila dojmem cílevědomé ženy, pro kterou práce představuje smysl života do té míry, že pokud zrovna není ve službě, tráví víkendy pořádáním kurzů sebeobrany pro mladé dívky s názornými ukázkami co nejefektivnějšího zneškodňování útočníků mužského pohlaví. Její kolega Karfík, pohublý mladík s nezdravou pletí, měl naopak výraz člověka, kterého jeho zaměstnání příliš neoslovuje, seděl u počítače s kostnatými prsty připravenými nad klávesnicí a tvářil se nezúčastněně.

Vydroš až do poslední chvíle netušil, čeho se má tato nečekaná schůzka týkat, logicky však předpokládal, že půjde o doplnění jeho předchozí výpovědi ohledně pondělní nehody na jezu, kterou s ním policisté sepisovali nedlouho poté, co vrtulník s bezvládnou dívkou omotanou spleť hadiček odletěl do nemocnice. Proto mu zprvu nepřipadalo nijak zvláštní, když Rádlová z plastového boxu na stole vytáhla špinavou a potrhanou plovací vestu zabalenou do průhledného igelitového pytle a posunula ji k němu.

„Poznáváte tohle?“

„To asi měla na sobě ta Stehlíková, ne?“ odvětil bezelstně. Ne, že by tehdy obzvlášť zkoumal, za jakou vestu ji tahá z proudu, byl hlavně rád, že jí jakžtakž sedí na těle a neklouže mu v prstech. Na fotkách se ta oranžová barva nicméně nedala přehlédnout, třebaže k původnímu vodákům dobře známému odstínu měla tou dobou již hodně daleko.

„Jak dlouho už se zabýváte provozováním vodácké půjčovny?“ položila mu Rádlová otázku, která s tou předešlou zdánlivě nesouvisela, aniž by na

jeho odpověď jakkoli zareagovala.

„Něco přes deset let,“ spočítal Vydroš rychle. Dosud neměl důvod k neklidu.

„Takže se dá říct, že máte s vodáckým vybavením a obecně se sjížděním řek jisté zkušenosti?“

„To bych asi měl mít,“ odtušil pobaveně. „Na vodu jsem začal jezdit už jako kluk a v jedný půjčovně jsem brigádničil, ještě než jsem dodělal střední školu.“

„Tady uvádíte, že jste členem sboru dobrovolných hasičů,“ poklepala Rádlová na tenkou složku, která podle všeho obsahovala jeho pondělní výpověď.

„To už bude taky skoro deset let,“ přitakal. Žena sedící naproti němu zachovávala neutrální výraz, směr jejích otázek nicméně pomalu probouzel jeho zájem. A také ostražitost.

„Máte tedy jisté zkušenosti i se zachraňováním vodáků uvízlých pod jezem?“ ptala se dál a Vydrošovi začínalo svítat. Nebo si to alespoň myslel.

„No jo, párkrát jsem se u takový události vyskytnul,“ připustil. „Navíc pravidelně jezdíme na cvičení pro záchranáře.“ Zachmuřil se. Tohle se neubíralo dobrým směrem.

„Můžete mi tudíž vysvětlit, jak je možné, že se v řece málem utopí člověk s plovací vestou na sobě? Nepůjčujete vesty svým zákazníkům právě proto, aby se něco takového nestalo?“

Tón jejího hlasu se nezměnil, očima však pozorně pátrala v jeho tváři, která, jak doufal, nevyjadřuje nic jiného než to, co právě cítil – překvapení. Z předchozích dotazů získal dojem, že Rádlová bude pravděpodobně takový ten typ, který udělá kauzu ze všeho – třeba i z toho, že trénovaný hasič a protřelý vodák, jenž si z koníčka udělal práci, nedokáže ani s pomocí deseti

ochotných lidí zachránit topící se oběť natolik pohotově, aby nemusela skončit v nemocnici s možnými trvalými zdravotními následky. Její poslední otázka nicméně vypovídala především o nedostatku znalostí a zkušeností. Pokud ovšem nebylo účelem ho zmást.

„To jo,“ odpověděl pomalu a opatrně zvažoval, co řekne dál. „Jenže samotná vesta vám nepomůže, když hodíte pud sebezáchovy za hlavu a začnete se chovat nezodpovědně – jako třeba ta holka. Ten jez je vyhlášený zabiják, všude kolem jsou pomníčky vodáků, co se tam utopili, je nebezpečnej už při trochu zvýšený vodě, a ona tam přesto vjede, i když celej víkend předtím leje jako z konve a valí se tudy tuny vody. Pod tím jezem se vytváří silnej válec a voda se vrací zpátky s takovou vervou, že vás snadno vtáhne pod hladinu, i kdybyste měla na sobě tři vesty.“

Její nespokojenost spíš vytušil, než že by ji dala najevo, třebaže nechápal, proč by se jí jeho vysvětlení nemělo zamlouvat – říkal jí pravdu, nakonec i v novinách se několik odborníků vyjádřilo v podobném smyslu v člancích maskujících senzacechtivost pod roušku dobře míněného varování. Ona ho ale jen mlčky sledovala a poklepávala propiskou o stůl. Kdyby necítil, že je z neznámého důvodu zaujatá proti němu, asi by mu tahle její teatrální důležitost připadala komická.

„A tohle poznáváte?“ vylovila znenadání z boxu drobnou modrou věc a položila ji na stůl nespouštějíc pohled z Vydrošova obličeje.

Zaostřil na medvídka vyrobeného z čehosi, co na první pohled připomínalo polystyren. Nechápal.

„Prohlédněte si to dobře,“ pobídla ho.

Vzal tedy medvídka do ruky, převrátil ho v prstech a ohmatal si jeho na omak tvrdý povrch. Nebyl o nic moudřejší.

„Nějaká dětská hračka?“ zkusil to nakonec, jen aby něco řekl a prolomil tak houstnoucí atmosféru.

Rádlová stiskla rty a pokynula Karfíkovi, který vstal, opatrně z boxu vyňal hrnec naplněný vodou a postavil ho na stůl. Vydroš zdvihl obočí a stěží se ubránil smíchu. Co to tu na něj zkoušejí?

Rádlová vzala medvídku, ponořila ho do vody, několik vteřin ho promáčkala v ruce a posléze ho opět vytáhla. Vydroš, který ji s živým zájmem sledoval a v duchu už se viděl, jak tuhle scénku líčí kamarádům v hospodě, si překvapeně uvědomil, že medvídek je vodou úplně nasáklý. Rádlová stiskla ruku v pěst, náhle změkklá hmota jí takřka zmizela mezi prsty a tekutina vystříkla proudem zpět do hrnce.

„Dětská mycí houba,“ informovala ho. „K dostání v každé větší drogerii. Ještě pořád nic?“ zajímala se a Vydroš si v jejím výrazu všiml něčeho provokujícího a zároveň s jistotou věděl, že nyní studuje jeho reakci mnohem pečlivěji než předtím.

Bylo zřejmé, že tady ti dva policajti nejsou od toho, aby mu ukazovali zázraky přírody nebo po něm žádali vyluštění logického kvízu. Ze ztuhlého držení jejího těla Vydroš vyrozuměl, že Rádlová má k žertování stejně daleko jako pramen řeky k místu, kde ústí do moře. Tohle všechno muselo mít něco společného přímo s jeho osobou. Přinutil se tedy přemýšlet, vážně se tím zaobírat, dotkl se mokrého povrchu medvídku, vzal znovu do ruky vestu, aby to vypadalo, že problém nebere na lehkou váhu, a převrátil ji na druhou stranu. A tam si toho všiml.

Malá, působením vlhkosti téměř vybledlá nášivka s logem místního sboru dobrovolných hasičů nebyla vzadu na límci téměř vidět, ale on okamžitě poznal nejen vestu, ale došlo mu i to, proč tady sedí naproti neústupné kriminalistce, která se ani zdaleka netváří, že by uznávala jeho hrdinské zásluhy.

„Tak o tohle vám jde?“ opřel se lokty o stůl a zkroutil ústa v pohrdlivém úsměšku. „Snažíte se dokázat, že jsem jí půjčil vestu, ve který se málem utopila? A co se podle vás stalo pak – skočil jsem pro ni do řeky, aby se o mně psalo v novinách a mohl jsem s tou historkou dělat dojem na holky?“

„To mi povězte vy,“ vybídla ho Rádlová, ačkoli vypadala, že přesně to si myslí.

„Neměl bych zavolat svého právníka nebo tak něco?“ prohodil sarkasticky.

„Chceme po vás jenom logické vysvětlení, proč měla na sobě vestu, u níž si někdo dal tu práci, že ji rozpáral, vytahal z ní polystyren a místo něj tam zašil kusy tohohle,“ ukázala Rádlová na modrého medvídka. A Vydrošovi to konečně docvaklo.

„No jasně, já si celou dobu říkal, co tam ti zmetci nacpali!“ zavrtěl hlavou v nevěřícném údivu. „Proto mi ta holka připadala tak těžká...“

„Ti zmetci,“ skočila mu do řeči, „to má být jako kdo?“

„Moji šílení kamarádi od dobrovolnejch hasičů,“ poklepal prstem na nášivku s logem a pak znovu potřásl hlavou. „Poslyšte, tohle je všechno hroznej omyl. Já nevím, jak se tahle vesta dostala z mojí půjčovny, ale já sám jsem ji určitě nikomu nedával. Vlastně jsem si až doteďka myslel, že ji ukradli nějaký vandalové. To je teda fakt neskutečný,“ vydechl, jak si postupně uvědomoval další souvislosti, „kde by mě napadlo, když jsem tu Stehlíkovou tahal ke břehu, že má na sobě zrovna tohle! Je zázrak, že vůbec vyvázla živá.“

„Takže vy tvrdíte, že vám tu vestu někdo ukradl?“ pokoušela se Rádlová vstřebat náhlý příval informací.

„Přesně tak,“ přitakal, „a když o tom zpětně uvažuju, tak se ztratila zrovna v noci z neděle na pondělí. No jasně, teď už to všechno začíná dávat smysl.“

„Hlásil jste někomu, že vás vykradli?“ vyptávala se dál.

„Ale mě nevykradli,“ zasmál se, „někdo prostě jenom přešel plot a sebral mi vestu. Heleďte, ta vůbec nebyla určená k půjčování. Byla tam

přede dveřmi jen tak na ozdobu. Jak bych ji taky mohl někomu půjčit, když byla plná tohodle, že jo,“ máchl rukou k medvídkovi.

„Což mi právě není jasné,“ pleskla Rádlová dlaní o stůl v návalu netrpělivosti, „proč ji někdo upravil takovým způsobem, že je její použití životu nebezpečné?“

„Vždyť říkám – to udělali moji kámoši hasiči! To máte tak,“ začal překotně vysvětlovat, „pár let zpátky jsem byl docela ve formě a vyhrál jsem několik hasičských soutěží za sebou. Kluky to dost žralo, a tak někdo přišel s tímhle debilním nápadem. Ten den jsme měli nacvičovat záchranu člověka, kterej jakože uvízne ve válci pod jezem – a já měl bejt ten uvíznutej. Navlíkli mě do týhle vesty, odvezli mě na člunu pod jez a tam mě hodili do vody, že mě jako budou zachraňovat. Prostě takovej blbej vtip.“

„Vaši kamarádi mají zvláštní smysl pro humor,“ podotkla suše. Na jejích kurzech sebeobrany by se dozajista nic takového nestalo.

„Popravdě, když mě pod jezem začal tenhle jejich výtvar táhnout dolů, taky mi to moc vtipný nepřišlo,“ odsekl podrážděně. Dodneška si pamatoval na pocit bezmoci ve chvíli, kdy se mu voda přelila přes hlavu a ztěžklá, vodou nasáklá vesta ho uvěznila pod hladinou. I kamarádům zjevně došlo, že to zas taková švanda není, a dodatečně se mu snažili namluvit, že mělo jít o simulaci záchrany obézního vodáka. Jejich pobledlé výrazy, když ho na laně vytáhli z řeky, však hovořily za vše.

„Jinými slovy, vy jste věděl, že je ta plovací vesta nefunkční, respektive že by naopak mohla někoho zabít, a přesto jste ji měl ve své půjčovně?“

„Přece vám říkám, že to tam mám jenom na ozdobu!“ bránil se. „Já tyhle zastaralý typy z polystyrenu ani nevedu. Po tom cvičení mi ji kamarádi dali na památku, a tak jsem si ji tam vystavil, protože mi bylo líto to vyhodit, když už si s její výrobou dali takovou práci.“ A někdy za pár let, až se na celou příhodu zapomene, jsem se chystal ji použít v rámci nějaké pěkně odleželé pomsty, dodal v duchu.

„Provozujete půjčovnu lodí a vodáckých potřeb, sídlíte pár metrů od nebezpečného jezu a dáte si před vchod nefunkční plovací vestu? Promiňte,“ pronesla kousavě, „ale já vidět někoho, jak se topí, tak vesta před vašimi dveřmi bude to první, co půjdu popadnout a hodit tomu člověku do řeky.“

„Promiňte,“ napodobil ji stejně jízlivým tónem, „ale já jsem pevně přesvědčenej, že to by vás ani ve snu nenapadlo. To byste to u mě musela vidět. Místo planěk mám v plotě zlámaný pádla, nade dveřmi proraženej kajak, na okenicích přibitý kusy roztráštěnýho záchrannýho kruhu a tuhle konkrétní vestu měl na sobě plastovej trpaslík s prasklou helmou na hlavě a nápisem ‚Lepší od Vydroše přilba nežli sud od Bilba‘.“

Karfík zdusil smích zakašláním, jakmile na něj Rádlová přísně pohlédla, a dál se tvářil nezúčastněně.

„Jak říkám,“ navázal Vydroš, „nerad věci vyhazuju a tahle výzdoba už moji půjčovnu docela proslavila. Lidi se s tím trpaslíkem dokonce fotěj. Prostě nikdo, kdo je aspoň trochu při smyslech, by nekradl a hlavně nepoužíval nic z toho, co je tam vystavený. Ta vesta byla navíc zašlá od deště, ještě před pěti minutami bych ani omylem nevěřil, že si ji někdo vezme na sebe.“

To, že ji umístil před vchod zčásti i proto, aby kamarádům dokázal, jaký je tvrdák a že si z toho jejich hloupého žertíku nic nedělá, o tom raději pomlčel.

„Takže abychom to shrnuli,“ povzdychla si Rádlová, „vy tvrdíte, že jste Lucii Stehlíkové tuhle vestu nepůjčil. A někdo z vašich zaměstnanců...“

„Půjčovnu provozujeme jenom ve dvou a můj společník má už čtrnáct dní dovolenou. Heleďte, já mám v počítači záznamy o všech pronajatejch věcech, můžete se sami přesvědčit, že tam o týhle vestě není ani řádka.“

Rádlová nicméně dvakrát přesvědčeně nevypadala. A Vydroše to pomalu přestávalo bavit. Tak on se tady snaží, riskuje vlastní život, aby zachránil holku, která se chová jako nemyslicí trubka, a nakonec z toho sám

bude mít oplétačky. Vždyť po té nehodě dokonce slyšel někoho říkat, že se Stehlíková těsně nad jezem pokoušela sama vyfotit mobilem pravděpodobně ve snaze o nejstupidnější selfie všech dob.

„Takže co?“ vyštěkl. „Obviníte mě z toho, že jsem si od potrhle zabeďněné holky nechal ukrást nefunkční vestu? Kdyby si půjčila kteroukoli z těch, co mám na skladě, a nelezla, kam nemá, tak by se jí nic nestalo!“ Začínal mít vážně vztek.

„Jenže my bychom to také mohli kvalifikovat jako trestný čin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti,“ oznámila mu Rádlová a její hlas při tom skřípal jako kánoe drhnoucí o říční dno.

„Tu životu nebezpečnou vestu jste tam podle svých vlastních slov nechával bez dozoru, snadno dostupnou každému, kdo by ji třeba i nutně potřeboval, navíc v místě, kde by člověk očekával, že tam budou věci v perfektním stavu.“

Nevěřicně zalapal po dechu. „Ublížení na zdraví? To si snad děláte srandu!“ zvolal.

„Znal jste se už před tou pondělní nehodou s Lucií Stehlíkovou, Jiřím Duškem nebo s kýmkoli dalším z jejich vodácké skupiny?“

„Cože? Ne, to tedy neznal! Kdo je ksakru Jiří Dušek?“

„Přítel Stehlíkové, který s ní sjížděl ten jez. Existuje důvodné podezření, že by mohl mít zájem na tom, aby se jí něco stalo, poněvadž se s ním údajně chtěla rozejít.“

„Vážně? A proč se do toho teda snažíte zatáhnout mě?“

„Vaše vesta by se k takovému záměru mohla dobře hodit, nemyslíte? Duškovi by stačilo přesvědčit Stehlíkovou, ať si ji vezme na sebe, a pak při sjíždění jezu záměrně převrátit kánoi. Navíc nám připadá zvláštní, že jste byl na místě hned, jak k nehodě došlo. Že by špatné svědomí?“ chrlila na něj

svá obvinění, až se v tom ohromením ztuhlý Vydroš dočista ztrácel.

„Já vám říkám, že jsem všechny ty lidi poprvý viděl až po té nehodě! A že jsem tam byl první? No bodejt' bych nebyl, když jsem zrovna na břehu předával zákazníkům pronajatý rafty!“ bránil se hlasitěji, než bylo nezbytné, a jak mu plnou měrou docházelo, do jaké polízanice se dostal, zatmívalo se mu rozčilením před očima. Snad mu teď ještě nechtějí přišít napomáhání při pokusu o vraždu! Sotva odolal nutkání štipnout se vší silou do ruky – tak absurdní mu celá tahle situace připadala.

„Stehlíková byla nicméně z jejich skupiny jediná, kdo vestu měl. A vzala si zrovna tu vaši nefunkční. To vám nepřipadá zvláštní?“

„A co já jako s tím?“ škubl rameny a pokoušel se uklidnit. „Lidi jsou holt lehkovážný. Někteří vestu i helmu nosí, pro jiný je to pod jejich úroveň. Jedno vysvětlení mě ale napadá,“ dodal znenadání, neboť mu přišla na mysl jistá dosud čerstvá vzpomínka. „Včera jsem se za Stehlíkovou byl podívat v nemocnici a potkal jsem se tam s její mámou. Holka jí prý před odjezdem na vodu slíbila, že bude mít plovací vestu pořád na sobě. Nejspíš kecala, to je jasný, určitě by si připadala trapně, kdyby ji nosila jako jediná z party, ty mladý jsou v tomhle všichni stejný, ale co když prostě jenom chtěla mámu uklidnit, a tak u mě tu vestu šlohla s tím, že se v ní vyfotí a mámě ten snímek pošle?“

Rádlová, na niž očividně nezapůsobila ani jeho návštěva u lůžka zachráněné dívky, se zatvářila pochybovačně, jenže Vydroš ji v té chvíli sotva vnímal. Jakmile se mu totiž vybavil dojemný okamžik, kdy mu paní Stehlíková vroucně děkovala za život svojí dcery, zhoupł se mu žaludek nejasným pocitem viny. I ona se podívovala, proč se Lucie málem utopila, přestože měla na sobě plovací vestu. A on ji ještě dobromyslně poučoval o válcích pod jezem a spodních proudech! Zastyděl se a cítil, jak se mu do hlavy valí krev. Snažil se ten nepříjemný pocit zapudit a přesvědčit sám sebe, že za nic nemůže, zavřel oči, zhluboka se nadechl a pokusil se soustředit. „Poslyšte, jak jste vůbec přišli na to, že je ta vesta moje?“ napadlo ho najednou. „Je na ní přece jenom to hasičské logo.“

„Dušek vypověděl, že ji měla půjčenou od vás. Alespoň tak to prý říkala,“ odvětila Rádlová neochotně.

Zase Dušek. Proto všechna ta podezření, pomyslel si Vydroš. „No, možná se mu nechtěla chlubit, že ji ukradla trpaslíkovi,“ ušklíbl se vyčerpaně.

Než mu Rádlová stačila položit další otázku, odvolali je i s Karfíkem k telefonu a Vydroš v místnosti osaměl. Přerývavě vydechl, vděčný za tuhle přestávku, a napětí v jeho hlavě trochu polevilo. Starost o to, aby se do ničeho nezapletl, však v příštím okamžiku vystřídaly výčitky a dolehly na něj vahou potápějící se lodi. Mohlo na tom něco být? Je skutečně vinen tím, že ta holčina leží v nemocnici? Zčásti určitě ano, musel si neochotně přiznat, minimálně Rádlová o tom byla přesvědčená. Měl jsem tu pitomou vestu dávno spálit, napadlo ho, a přestože jeho rozum nadále odmítal přijmout myšlenku odpovědnosti za hloupé a neopatrné chování jiného člověka, jeho podvědomí mu dál stahovalo žaludek provinilým pocitem. Nebylo mu to příjemné – koneckonců se vždycky považoval za to, co si hodně lidí představuje pod pojmem správný chlap. Byl sousedem ochotným pomoci s těžkou prací, dobrovolným hasičem, oblíbeným táborovým vedoucím. Už odmalička byl tím slušným hochem, jenž zbožňuje mayovky a dokáže strávit celé léto vydlabáváním vyvráceného stromu do podoby indiánské kánoe. Co na tom, že se v ní po spuštění na řeku neudržel ani půl minuty, nikdo přece nemůže od dvanáctiletého kluka očekávat perfektně vyváženou loď. Co jí ale chybělo na stabilitě, to doháněla originálním zdobením – na výzdobu byl Vydroš odjakživa vysazený – a dodneška zaujímal čestné místo v jeho půjčovně na rozměrné skříni plné neoprenových kombinéz. Jeho bývalá přítelkyně se mu dokonce pokoušela zavděčit překvapením v podobě vyřazené figuríny z obchodu s dámským prádlem, kterou do lodě naaranžovala v indiánském kostýmu v předem prohraném pokusu dokázat si, že uvnitř zůstává stejným dítětem jako Vydroš. Trvalo další dva roky, než pochopila, že Vydroš bude pro vážný vztah nepoužitelný nejspíš napořád, a odhodlala se k rozchodu. Dnes už měla rodinu, a když Vydroše náhodou potkala, zdravila ho s napůl nostalgickým a napůl přezíravým úsměvem. A on si dál žil svůj život správnáckého kluka. Jenže teď možná svojí

lehkovážností jiný život ohrozil. Mimoděk mu proletělo hlavou, kolik hodin asi kriminalisté strávili vyslýcháním svědků kvůli údajným neshodám Duška a Stehlíkové, než je napadlo rozpárat tu plovací vestu. Ani se nedivil, že je proti němu Rádlová zaujatá. Nebyl žádný hrdina, jenom naivní hlupák přeceňující poctivost a inteligenci ostatních.

Rádlová v té chvíli vkročila zpět do místnosti s Karfíkem v závěsu. Netvářila se nikterak přívětivě. „Pro dnešek končíme,“ oznámila mu stroze, „můžete jít domů. Zítra za vámi pošlu tady kolegu – prohlédne si ten váš seznam pronajatých věcí a podepíšete protokol.“

„Takže už žádná další podezření?“ neodpustil si, snad aby zarazil to sebeobviňující hlodání v žaludku. Rádlová ho zpražila varovným pohledem, a tak raději ztichl a rychle se stáhl.

Karfík ho doprovodil ke dveřím.

„Co způsobilo ten náhlý obrat?“ pokusil se Vydroš zjistit, ačkoli odpověď mohl očekávat jen stěží.

Mladík se ale kupodivu nenápadným rozhlédnutím přesvědčil, že nikdo není v doslechu, a tiše se rozpovídal. „Víte, ono to nakonec vypadá, že si za to ta holčina může doopravdy sama – přesně, jak jste říkal. Přišel nám fax z obce, kde je hlášena k trvalému pobytu. Ta vaše vesta zřejmě nebyla prvním předmětem, který odcizila – vedli s ní několik přestupkových řízení kvůli drobným krádežím v několika místních obchodech a předpokládá se, že řada věcí se k přestupkové komisi ani nedostala. Všechny prodavačky si tam na ni prý dávají pozor, tak moc je proslavená. Kolegové před chvílí uhodili na Duška a to byste nevěřil – přiznal se, že hlídal, když k vám lezla přes plot. Prý jí ten nápad nedokázal rozmluvit.“ Potřásl pobaveně hlavou. „Takové vyšetřování se tady z toho dělalo a teď máme nejspíš po případu.“

„Takže mě vaše kolegyně už nepodezřívá z napomáhání k vraždě?“

„Ne, ale nadšená z vás taky není,“ zasmál se Karfík. „Nechala se slyšet, že si tam na ty vaše životu nebezpečné dekorace ještě posvítí. Já osobně

bych vám radil, abyste je odstranil nebo aspoň pořádně označil a zabezpečil.“

„Díky. Oceňuju, že jste mi to všechno řekl,“ podal mu Vydroš ruku. Takhle pozdě večer už k němu do vsi žádný autobus nejezdil, a tak se vydal domů pěšky zkratkou přes les. I tak měl před sebou zhruba hodinu ostré chůze, námahu však vítal, neboť si potřeboval srovnat myšlenky.

Znovu se mu vybavil předčasně zestárlý obličej paní Stehlíkové sedící nad nehybným dceřiným tělem a pocit viny ho zasáhl jako rána pádlem. Věděl, že jako správný chlap by měl mít odvalu všechno jí říct, přesto si ale přál, aby se o té vestě nikdy nedozvěděla. Než vyšel z lesa, dospěl k předsevzetí, že všechny ty pitomé rádoby ozdoby hned zítra odveze do sběrného dvora. Jeho rozum se sice téhle přehnané reakci vysmíval, ale Vydroš ho uzemnil konstatováním, že tohle už víckrát nemá zapotřebí.

Když došel do vsi, byla skoro tma. Procházel ulicí vedoucí souběžně s řekou a z šera zaslechl opilecké hulákání. Mimoděk zadoufal, že to mládež s pitím dnes v noci nepřežene, a zabočil ke svému domu. Půjčovnu kvůli předvolání zavíral před koncem provozní doby, rozhodl se tam proto zajít a zkontrolovat záznamník a e-maily. Nebylo výjimkou, když mu zákazníci dali ještě pozdě večer vědět, že potřebují mít druhý den ráno přichystanou loď.

Bránu do dvora našel rozraženou dokořán, dveře půjčovny byly pootevřené a zámek vypáčený. Vydroš ztuhl – copak u něj policie dělala domovní prohlídku, zatímco byl u výsledku? Mají na to vůbec právo? Jenže na způsobu provedení mu něco nesesedělo. Pomalu vešel dovnitř, nahmatal vypínač a místnost zaplavilo světlo. Zalapal po dechu.

Skříň s neoprenovými kombinézami někdo převrhl a na zemi ležela obličejem dolů figurína Indiánky s rukama a nohama rozhozeným a v nepřírozených úhlech. Několikeré zablácené otisky bot a rýhy v podlaze napovídaly, kudy zloději odtáhli napodobeninu indiánské kánoe. Vydroš se prudce otočil a udělal pár kroků ze dveří směrem k řece, kde se stopy ztrácely ve tmě.

Za jiných okolností by ho nejspíš příjemně překvapilo, jak dlouhou vzdálenost dokázala urazit ta stará kánoe s podnapilými chlapci napodobujícími indiánský pokřik na palubě, než v oslňujícím finále svojí existence sjela z jezu a roztránila se o kámen uprostřed řeky, který v noci nebyl vidět, a jemuž by se nejspíš nemohla vyhnout ani ve dne. On však měl před očima jen sterilní nemocniční pokoj s nehybným tělem připojeným k tiše sípajícímu respirátoru. A výmluvný výraz kriminalistky Rádlové, která s ním tentokrát nebude mít slitování. Sprostě zaklel a rozběhl se k řece.

Od jezu zaznělo vyděšené volání.

Eva Maříková